

© 2015, 2016 Anda Docea
© 2016 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © Emilian Chirilă
Layout&Design: The Spartan Bureau | Powered by Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DOCEA, ANDA

Camere de hotel / Anda Docea. - Ed. a 2-a. - București :
Herg Benet, 2016
ISBN 978-606-763-064-0

821.135.1-32

Tipărit în România

Anda Docea
**Camere
de hotel**

ediția a 2-a

BLOG 'N' ROLL

HERG BENET
PUBLISHERS

2016

CUPRINS

Cuvânt înainte. Cuvânt recunoscător	5
PARTEA ÎNTÂI	11
Accidentul	13
Poveste de iarnă	17
Let go	21
Iunie, 137	23
Două fet(z)e	25
Luna nouă	27
Lumea văzută de Twister	30
 PARTEA A DOUA	 35
Pentru un strop de fericire	37
I remember Paris	39
Ca-n viață	42
Întâlnire de gradul „două“	45
Traversare	48
Elefantul albastru	49
Ultima noapte de vară	52
Mi-am pierdut stelele	54
Pe cont propriu	56
Meniul zilei: ciorba reîncălzită	58
...și doamnă în societate	60
Femeia-budincă	62
O zi ca oricare alta	64
Ne-am înțeles că nu ne înțelegem	67

PARTEA A TREIA	69
Cât să nu mori de sete	71
Minutul de aur	73
Fericirea nu se dă cu jumătatea	76
Și, uneori, se-ntâmplă	78
Cred în îngeri	80
Toți cei pentru care contăm	82
Valorezi exact atât cât crezi	84
Renunță sau... continuă!	86
Răul cu care suntem obișnuiți	88
Plasa de siguranță	90
Ca și când	92
Now / Remind me later	95
Undeva, pe acoperișul lumii	97
Singuri împreună	100
Ora decesului: chiar acum	102
Promite-mi că vei fi bine	104
Dreptul la căutarea fericirii	106
Aș fi preferat să nu te fi întâlnit	109

PARTEA A PATRA	111
This Old Heart of Mine	115
Ca-n filme	113
Suportabila ușurătate	117
Camere de hotel	119
Să fii aici când mă trezesc	121
Locul unde te așteaptă cineva	124
Castele de nisip	126
Tărâmul cuvintelor nerostite	128
N-ai dori un cadou?	131
Vă place broșa mea?	133
Remiză	135
Totul, cu certitudine, pentru totdeauna	137

Pentru sănătatea dumneavoastră	140
Oamenii care pierd	142
Bun venit la Spitalul de suflete!	145
Ziua în care n-am făcut nimic	148
Vinovații fără vină	151
Look how they shine for you	153
Despre oameni și trenuri	156
Aproape nimic de nereparat	158
Tu când te-ai auzit ultima dată trăind?	160

ACCIDENTUL

Când întunericul s-a transformat în alb, m-au durut rău ochii. Am înțeles că mă aflu într-un pat, într-o cameră cu mobilier din cale-afară de auster, unde mirosea înțepător a medicamente. Un spital. Din poziția în care eram, nu se vedea mare lucru. La un moment dat, un chip ușor încruntat (sau poate mi se părea, din pricina ochelarilor care-i tot alunecau de pe nas), ușor îngrijorat, s-a aplecat deasupra mea. Doctorul.

A început să-mi vorbească, repejor și prea complicat ca să-l pot urmări. Eram amețită. După tonul ascendent, mi-am dat seama că mă întreabă ceva. A repetat. Voia să afle dacă știu cum mă cheamă. Am schițat un zâmbet (de la creier pornise comanda, nu știu dacă mușchii feței s-au conformat). În tăcerea lăsată de el și un pic enervată de zumzetul unor aparate pe care nu le vedeam, dar le simțeam aproape, am dat să-mi rostesc numele. Nici un sunet n-a ieșit, însă, de pe buzele mele. Și asta nu pentru că aș fi avut gâtul uscat sau că mi-ar fi fost teamă să-mi aud vocea. Ci pentru că habar n-aveam cine sunt.

A venit întâi mama. Atunci am văzut privirea aceea de „sfârșitul lumii“, un amestec de panică, resemnare și speranță, pe care urma s-o descifrez pe toate chipurile din jurul meu, în toate zilele care au

urmat. S-a așezat pe marginea patului și m-a luat în brațe, iar corpul meu a simțit probabil ceva foarte familiar și plăcut, stabilizat la o stare generală de liniște. Mi-a zis că totul va fi bine, iar eu am crezut-o pe cuvânt. I-am zâmbit acelei femei drăguțe, pe care o vedeam pentru prima dată. Cumva am fost sigură că, de atunci încolo, avea să fie mereu prin preajmă.

Apoi Ana. Ana era spumoasă și veselă, vorbăreață și optimistă, un om frumos și zăpăcit rău. Cea mai bună prietenă a mea. Mi-a adus așa: două peruci blonde (una lungă, una de lungime medie) plus încă una roșcată dubioasă (să facem o schimbare, *baby!*), o jumătate de duzină de eșarfe mai mult sau mai puțin vaporoză și niște agrafe aferente, un creion dermatograf și un ruj roșu(!), o pereche de ochelari de soare uriași și un parfum după care mai mult ca sigur că aș fi putut fi detectată oriunde, în spital. A zis că purtatul perucilor va fi *fun*, distracția preferată a „operaților pe creier”. După ce a scăpat fraza asta, s-a oprit, de parcă și-ar fi mușcat limba. Apoi a continuat sporovăiala despre toate lucrurile pe care le-am făcut (cică ajută la „revenire”) și despre tot ce ne așteaptă.

În final, a apărut și el. Când a intrat, l-am cercetat atent cu privirea. A venit lângă pat, s-a aplecat și, cu ochii țintă într-ai mei, mi-a zis cu voce joasă și fermă: *Dacă te prefaci, e de departe cea mai mare nebunie pe care mi-ai făcut-o până acum.* Am simțit o apăsare caldă în piept, ce avea să erupă la suprafață în niște hohote de râs pe care nu știam să le mai fi emis vreodată. Râdeam cu lacrimi, încât aparatele monitorizante din jur scoteau sunete vecine cu neputința. Râdea și el. Când a plecat, s-a întors înspre mine din

ușă, mi-a făcut cu ochiul și mi-a zâmbit. Ca și când așa ar fi fost în fiecare zi. *De ce ne-am despărțit?*, l-am întrebat. *Nu ne mai înțelegem.*

Nu mai am de ceva vreme tunsoarea „operaților pe creier”, dar părul îl port scurt. Îmi prind uneori în el agrafele de la Ana. Ana este din nou cea mai bună prietenă a mea. Întâlnesc destul de des oameni care mă cunoșteau înainte și care mă întreabă, pe un ton afectat, dacă eu *chiar* nu-mi amintesc de ei. Îi rog să se descrie în două-trei vorbe. Oamenii nu știu nicio-dată cine sunt, știu doar să spună ce fac, ați observat?

Am început niște exerciții de aritmetică elementară, dar nici acum nu sunt în stare să calculez prețul total într-un magazin. Și nici nu prea am nevoie. Dau o bancnotă mare sau întind portofelul și zâmbesc. *Bagă-le zâmbetul ăla mortal și se rezolvă*, m-a sfătuit bărbatul înalt, cu care la un moment dat nu m-am mai înțeles.

Citesc o carte aleasă pentru că m-au atras ilustrațiile, o poveste cu un mic prinț și o vulpe, despre prietenie și singurătate. Nu sunt însă sigură că o înțeleg așa cum trebuie (în partea cu „îmblânzirea” îmi scapă ceva).

Am fost sfătuită să scriu pentru că asta se pare că-mi plăcea, dar mă obosește strașnic. Face însă parte din programul meu de recuperare. Singura poveste pe care știu să o spun deocamdată este cea de față. O scriu pe hârtie, grijuliu, cu un creion pe care îl ascut din când în când (nu mult, doar atât cât trebuie). Când eram mică, tata m-a învățat că nici prea ascuțite nu-s bune, intră prin hârtie. Mai bine mai puțin, mai des. Ascuțitoarea era pitită într-o cutie

de plastic verde, în formă de inimă. Se dezlipise ușor într-un colț și mai funcționa doar dacă o țineai strâns în pumn, iar cu cealaltă mână manevrai voinicește creionul. Ei, iată că-mi mai amintesc câte ceva, până la urmă.

POVESTE DE IARNĂ

Cu puțin noroc, aveam să fiu acasă în șase-șapte ore. Speram să nu existe prea mulți nebuni ca mine, care să traverseze țara în Ajunul Crăciunului. Era primul an în care conduceam până în Ardeal, deși ai mei insistaseră să iau trenul, ca de obicei, pentru mai multă siguranță. Nu aveam experiență de drum lung și nici nu eram prea familiarizată cu mașina asta cam mare. Stabiliserăm ca mama să mă sune din oră în oră, să vadă pe unde sunt.

N-am oprit deloc, dar nici vitezomană n-am fost. Nu era foarte aglomerat, nici nu ninge, așa că lucrurile mergeau în ton cu planul. Mai aveam cel mult o oră până la Sibiu, unde voiam să intru într-o benzinărie. De când mi-am luat carnetul, sufăr că nu mai pot ronțai bomboanele acelea cu rom, cocos și papagal pe pungă, care îmi plac grozav și pe care le asociază automat cu un drum lung. Trebuie să mă mulțumesc cu caramele.

Ajunsesem într-un sat, sau poate era o comună, nu știam prea bine. Eram mult prea preocupată de căruța din fața mea. În plus, era aproape 6 seara și așteptam apelul de la ai mei. Îmi amintesc că tata spunea mereu că multe accidente se întâmplă tocmai din cauza căruțelor prost semnalizate, care merg prea încet și apar de unde nu te aștepti. Am trecut pe lângă ea. Cineva îi atârname, în glumă, un număr de

Germania în spate. O trăgea un singur cal, negru, cu ciucuri roșii de o parte și de alta a capului.

Am lăsat-o în urmă și, la scurt timp după ce n-am mai văzut-o în oglinda retrovizoare, mașina mea s-a oprit. Nu știam de ce și în mod sigur nu aveam idee ce i-aș putea face. În dreapta mea, aproape de locul unde drumul cotea, era o casă cu luminile aprinse și cu o stea mare, portocalie, ca un far, pe ușa de la intrare. Am coborât din mașina care devenise inutilă și am înaintat spre casă cu mare greu. Tata protesta mereu când mergeam în vizită la ei purtând cizme fără toc, ca un soldat, zicea el, așa că, de data asta, abia îmi țineam echilibrul pe niște tocuri cui de toată splendoarea. Era un frig de-ți tremura și sufletul în tine. Am intrat în curte și un câine alb cu pete maronii, cu urechile fluturând în aer, mi-a sărit jucăuș întâi pe picioare, apoi în brațe. Ușa cu steaua-far s-a deschis și în prag a apărut stăpânul casei.

— Îți murdărești paltonul, dă-te jos, i-a strigat câinelui, apoi s-a îndreptat spre mine.

Era înalt, de o vârstă nedefinită, cu ochii vii. Mi se părea că seamănă cu Marcel Iureș. Purta o geacă groasă, neagră, și un fular verde-brad înfășurat bine.

— M-a lăsat motorul, i-am zis, cu cățelul în continuare în brațe.

— Intră să bei un ceai, e mult prea frig. O să mă uit și la mașina ta.

În timp ce îl urmam, mă gândeam la absurdul situației, nu fără o ușoară panică. Poate c-am murit. Un accident cu o căruță. Poate că în rai stai la un ceai cu Marcel Iureș. De fructe de pădure era, gata făcut, numai bun de aromat cu lămâie.

— Îmi plac lămâile, le mănânc ca pe portocale,

am rostit, punându-mi a treia feliuță în ceașca pân-te-coasă, cu toartă mov-aprins.

— Încotro?, m-a întrebat, ignorând începutul de discuție despre citrice.

— Acasă, zic.

— Doar tu?

— Da.

— De ce?, a continuat, fixându-mă cu o privire exact de culoarea fularului.

— Lucrurile n-au ieșit cum voiam. Poate data viitoare, nu-i așa? Dacă merg de n ori rău, șansele au crescut ca următoarea încercare să fie câștigătoare.

— Nu-i așa, îmi zice, așezând pe masa mică, din lemn sculptat, cana pân-te-coasă. Șansele sunt mereu 50-50. O serie de nereușite sau, dimpotrivă, de succese, nu schimbă asta. La următoarea încercare, șansele tot 50-50 vor fi. Depinde cum privești. Ai 50% șanse s-o dai în bară. Dar și 50% șanse să reușești.

— Un fel de pahar pe jumătate plin, zic.

Nu mi-a răspuns. A ieșit să se uite la mașină.

— Puc, hai afară!, l-a strigat pe cățel.

Mi-am amintit că tata îmi spunea Puc în copilărie. Dar poate câinele era Puck, precum personajul lui Shakespeare, și nu poreclit după mingea rotundă și turtită de hochei, ca mine.

Mi-am terminat ceaiul și am ieșit și eu. În pragul porții, l-am întâlnit.

— E gata, mi-a zis, și a trecut pe lângă mine spre casă.

Am vrut să-l întreb care fusese problema, dar ușa cu stea se trântise cu putere.

Am ajuns la mașină. A pornit imediat. Mă gândeam oare cât timp trecuse, de ce nu sunase mama,

dacă mai aveam semnal la telefon. Am dat să-l caut în geantă și i-am auzit melodia de „acasă” chiar în acel moment.

— E 6, mi-a zis mama, mai ai un ceas până la Sibiu.

— N-are cum să fie doar 6, i-am răspuns.

Eram hotărâtă să pretextez că voi întârzia din pricina traficului și să nu suflu o vorbă despre ce se întâmplase. S-ar fi alarmat.

— Stai că e o căruță-n față, închid, am continuat.

În timp ce am depășit-o, am observat rapid, cu coada ochiului, numărul de Germania, agățat strâmb, ca o glumă, și cei doi ciucuri mari și roșii ai calului negru. Aceeași căruță. Un început de viscol mi s-a iscat prin minte.

Am încetinit cât am putut de mult. Am văzut casa pe dreapta. Nici urmă de Puc în curte, nici o stea portocalie pe ușă. Drumul a cotit pe lângă ea. În fereastra camerei din spate am distins o siluetă masculină, după înălțime. Puteam jura că are în mână o cană de ceai. L-am claxonat, dar nu mi-a făcut nici un semn.

Am accelerat. Mama avea să mă sune într-o oră și voiam să fiu în Sibiu până atunci, să opresc la o benzinărie.

Am ajuns acasă fără întârziere, în ton cu planul. Tata nu a părut prea impresionat de tocurile mele cui. M-a întrebat însă cum Dumnezeu au apărut acele urme de noroi și părul de animal de pe paltonul meu.

LET GO

Era una dintre acele discuții înainte de care trebuie să tragi aer în piept adânc, bărbătește. Pe care să o lași apoi să țâșnească nici prea puternic, nici prea suav, purtând suflul de vorbe potrivite, nici din belșug, nici reținute. Cuvintele care lămuresc totul. De o vreme, nu mai gândea prea intens ce să spună, nici glasul nu-i mai tremura din teama de înfrângere. Avantajele jocului învățat. În final, el se va întoarce. Impropiu spus, întrucât nici nu fusese plecat. Dar nici acolo. În concluzie, lucrurile vor rămâne exact ca până acum. Așa cum alesese. Cum (să zicem că) și le dorea.

Acum măsura micul hol de la intrare cu pași apăsați, iar tocurile ascultau și încercau să deranjeze sacadat, enervant, convorbirea telefonică a bărbatului aflat în camera alăturată. Se abținu să-și aprindă o țigară. Spera să nu mai dureze mult. Un rictus de zâmbet i se ivi în colțul gurii, în timp ce-și aranja buclele. Nici măcar frumoasă nu (mai) era. Tânără? Păcălea încă. O companie plăcută? Nu prea. Cu toate angoasele, geloziile, tabieturile, convingerile și cheful (rar și rău) de scandal. Ce Dumnezeu i-o face să revină, ca muștele la miere? Râse înfundat, amintindu-și o frază dintr-un film mai vechi (unul cu curtezane). *Fă-i să se simtă de parcă ar fi unici în Univers.* Asta o fi. Se temu că el ar fi putut-o auzi, râsul probabil nu